

Отъ вѣкове покоятъ ти събужда
Клепалний звънъ, що вика на молитва;
Тъга и радостъ свѣтка тебъ е чужда,
И врявата на жизненната битва...

А твойтъ самотий сж тѣй омайни,
И туеъ фантазията тѣй се дразни!
И хрумва ми съ богини, съ нимфи тайни,
Съ любовни, поетически съблазни

Да те населж, — тишина ти свята
Да стрѣснж на русалкитѣ съ игритѣ...
Ала свеги Иванъ отъ канарата
Се муси, прави знакове сърдити...

XXI.

ТРИУМФАЛНАТА АРКА.

Срѣщнахъ въ горитѣ арка триумфална, —
Надъ пътя ми висеше, колосална.

Но китеи надписи тамъ не стърчахъ.
И шарени платна не я красяхъ;

Отъ никой кметъ заржчена не бѣше.
Ура тълпата глупа не ревеше...

И съ тая арка искренна и проста
Посрѣщаше си Рила стара госта,

Поклонника смиренъ, пѣвеца скромни —
Безъ много блѣскъ, безъ шумъ, безъ харчъ огромни:

Два бука — третий имахъ на рамо,
«(Ноцешний ураганъ игралъ си тамо);